

A NYARALÁSRÓL

A lélek egészségének egyik feltétele a lazítani tudás. Naponként, hetenként, évenként. A heti és évi lazítás közösségi biztosítását szolgálta a „közös dolgaink” 20. pontja: „Kirándulások és nyaralás”. Az elmúlt nyár során három nyaralóhelyen valósult meg a már több éves múlttal rendelkező közösségi nyaralás. Mind a három különböző összetételű volt: húsz év körüliek csoportvezetőjükkel, fiatal házaspárok családonként 1-4 egészen apró gyerekekkel; 30 és 60 év közötti magányosok töltötték együtt nyári szabadságuk egy részét vagy egészét.

Ebben a harmadik csoportban nyaraltam. Tapasztalataimról szeretnék beszámolni. Általában nagyon fáradtan kezdjük meg nyaralásunkat, s a következő évi teljesítőképességünk nem kis részben fordul azon, mennyire sikerül idegileg kipihenni magunkat. Mivel „testvérek” nyaralnak együtt, nagyobb a lehetőség arra, hogy a lazításhoz szükséges feltételeket egymás számára biztosítsuk. Az alábbi „Nyaralási illemszabályok” ezeket a feltételeket akarják megmutatni. Idei nyaralásunk vége felé egy jó fél délelőttöt töltöttünk el ezek megvitatásával; ennek az eredményét vetjük papírra.

1.) Legkésőbb a megérkezést követő első étkezésnél meg kell állapotodni az étkezési, imádkozási és „lábujjhegyen járási” időszakaszokban.

a) Reggel 6 és 7 között keltünk, fürödtünk, feketéztünk. 7-től negyed 9-ig miséztünk, közben elméltünk, zsolozsmáztunk, utána reggeliztünk. 13 órakor ebédeltünk, 16 órakor megint összejöttünk körben elmélkedésre, zsolozsmázásra kb. ötnegyed órára, 19 órakor vacsoráztunk. A reggeli, ebéd és vacsorautáni időben a szobákban biztosítottuk a szilenciumot, hogy ki-ki „ledolgozhassa” alvási restanciáit. A körben elmélkedést mindig egy-egy testvérünk indította; a B-típusú lelkigyakorlatok elmélkedői felhasználták ezt a lehetőséget „főpróbának”.

2.) Legkésőbb ugyanebben az időpontban meg kell állapotodni az életszínvonalban és a magán-erszény-tilalomban. Ez a szint nem haladhatja meg lényegesen az etikusnak átélt évközi szint közös nevezőjét.

b) Valamelyest annál is inkább meghaladhatta, mert a szállásért nem kellett fizetni, s az ebédhez is nagyon olcsón jutottunk.

3.) A szabadidő eltöltése lehet közös, páros és egyéni. E három időtöltési formának egyike sem lehet kevesebb, mint a rendelkezésre álló szabadidőnek 20%-a. Testvéreink ezen belüli időfelosztási szabadságát tiszteletben kell tartanunk.

c) A szabadidő mennyisége egyénenként változó volt: az imádkozás-étkezés kb. 5 órát vett el mindenkitől, de az alvási szükséglet egyénenként különböző volt. A ténylegesen megmaradó szabadidő 60 %-át egyesek egyéni foglalkozásra, mások páros beszélgetésre, és ismét mások közös programokra (labdázás, kártyázás, kirándulás, stb.) használhatják fel.

4.) Nem szabad egyéni program nélkül jönni.

d) Megóv az unatkozástól, céltalanságtól, a csak-a-másikból élni akarástól (lásd a 9. illemszabályt).

5.) A közös programokból senki sem vonhatja ki magát egészen vagy majdnem egészen. A közös programokra mindenkit hívni kell.

e) Magányosság-érzést kelt, a többiekben pedig azt a kellemetlen érzést, hogy az illető „kiközösítődött”.

6.) A páros programokban tartani kell azt az elvet, hogy megközelítőleg ugyanannyi időt szánok a velem nyaraló testvérek mindegyikére. A páros programokra hívásban mindenkinek kezdeményezőnek is kell lennie. Öreg is hívhat, a fiatal is hívhat.

f) Megóv attól az érzéstől, hogy engem nem igényel senki. Megóv a féltékenységtől: a másikat jobban preferálják, mint engem. A preferálások szükségképpeniek; de a preferálás csak abban nyilvánulhat meg, hogy nagyobb a belső örömöm, amikor az általam preferált személlyel van páros programom.

7.) A közös ünneplő éneklések fegyelme közelítse meg a csoport-összejövetelek fegyelmét.

g) Az ünneplő énekléseknek „áhítata” van; a szépség keretet kíván, különben illatjamatja kárba vész; a másik áhítatát ne zavarjuk meg!

8.) Egészségével mindenkinek magának kell foglalkoznia; tanácskérés esetén segítenem kell. Ha valaki felelőtlenül jár el saját egészségével szemben, négy szemközti testvéri feddést kell alkalmaznom.

h) Valaki egészségének köztémává tévése bosszúságot okozhat az érdekeltnek, féltékenységet idézhet elő a többiekben.

9.) Érvényesek továbbá: az evangélium és az illemszabályaink.

i) A lazítás nem következhet be, ha ezekből is ki akarnók lazítani magunkat. A közös imádkozások során erről szó eshetik, - bűnbánattartás és feddés formájában is.

10.) Mindezek érvényesüléséért egyetemlegesen felelősek a résztvevők; a vendégfogadó személye mindezen szabályok elfogadtatása és megtartása szempontjából „elnök” funkcióval rendelkezik.

j) A közös ügyeket felvetni elsősorban az ő dolga. Fontos, hogy ez kérdőmondatok megfogalmazásával történjék. A kialakult beszélgetés eredménye legyen a kijelentő-felszólító mondat.

11.) A közös étellel együttjáró materiális és szellemi funkciók kiosztásáról a vendégfogadó gondoskodik, gondoskodási tervének a közösséggel elfogadtatása útján. (vö. a lgy-os háziasszonyi funkcióval).

12.) A fenti szabályok bármelyikének meg nem tartása súlyosan veszélyezteti a nyaralás közvetlen célját és Isten Országja jellegét is.

Az együttnyaralás jó segítségnek bizonyul kohéziós mutatóink növekedésére.

1976

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1976, 3. kötet